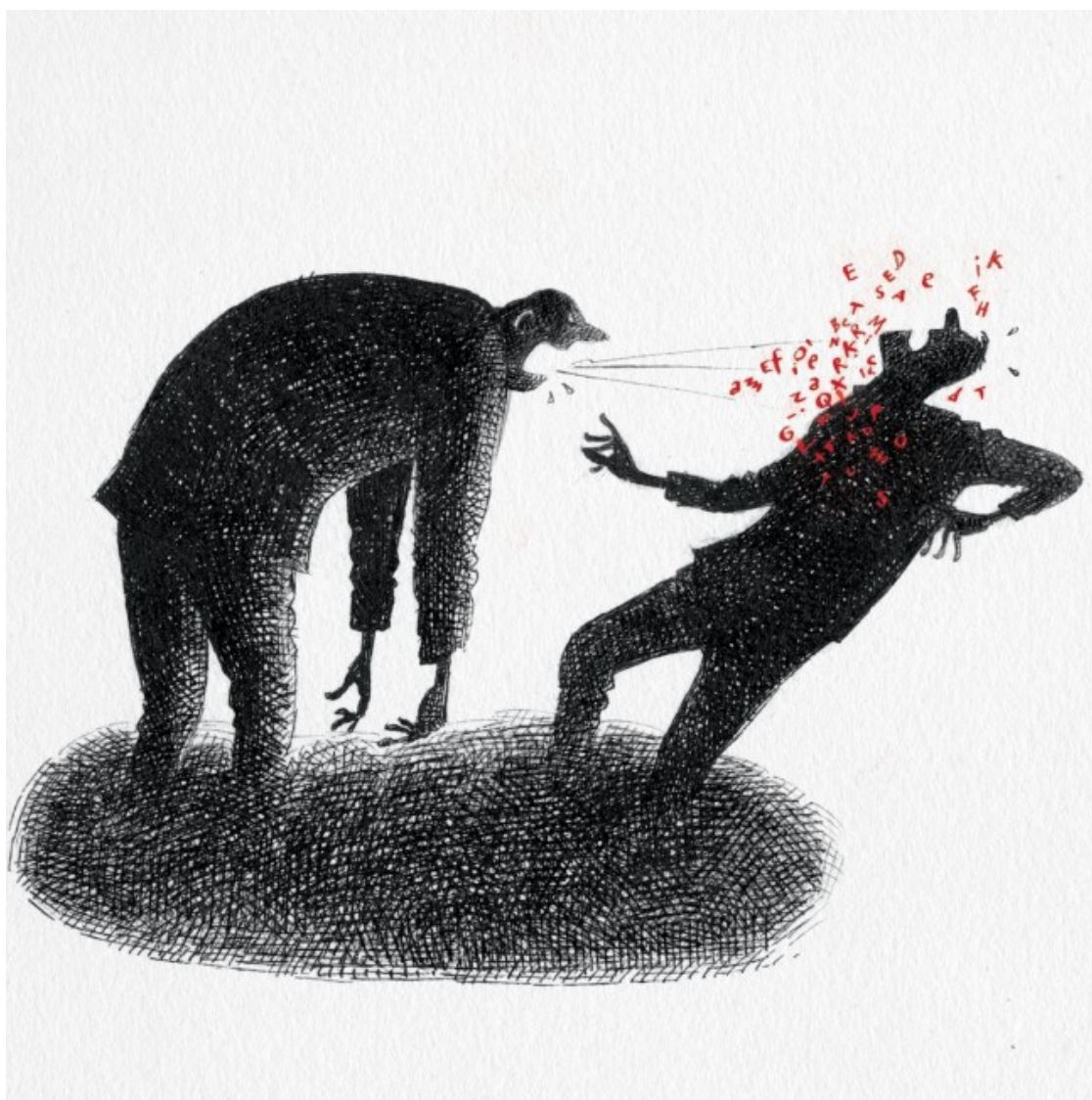

Lleganyes als ulls

La lluita per l'alliberament no culmina amb la desaparició de l'amo, sinó amb la seva mort moral

Vint-i-cinc anys després de la mort de Montserrat Roig (<http://www.catorze.cat/grans/temes/904/25/anys/sense/montserrat/roig>) , com a homenatge i reivindicació d'una autora necessària, recuperem cada setmana un article de l'escriptora, il·lustrat per Cristina Losantos (<http://www.cristinalosantos.com/>) .

Il·lustració: **Cristina Losantos**

He tingut ocasió recentment d'assistir a dues reunions de grups universitaris on el doctrinarisme

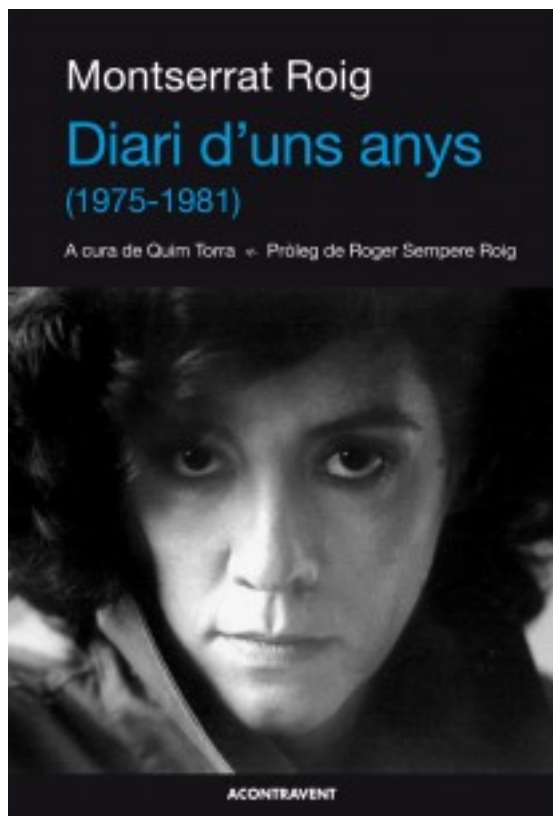
ha substituït la discussió; el partidisme exacerbant, la polèmica; l'insult, el respecte per altri. En conjunt, a les dues reunions s'ha evidenciat la pobresa intel·lectual en què ens han deixat sotmesos aquests famosos quaranta anys de la nostra expiació. Pobresa intel·lectual, manca de curiositat, degradació cultural, procés d'autosatisfacció quan s'aconsegueixen reduïdes parcel·les de poder, banalitat organitzada i tantes altres coses que l'oposició al franquisme ha mamat des de l'1 d'abril de 1939, el dia en què va néixer.

Ésser de l'oposició no ens ha d'eximir de res, ans al contrari: ésser de l'oposició ens fa contreure uns deures que van lligats irremediablement amb la salut del cervell públic. Si ets de l'oposició però no continues burxant en la complexa però apassionant recerca de la veritat pots esdevenir un titella, un ninot autosatisfet, hereu dels tics subministrats durant anys de dictadura uniformista i assimilista.

Sortim d'un llarg somni i encara ens queden lleganyes als ulls. Han passat quinze mesos des de la mort d'en Franco, hem reconquerit a poc a poc el dret a la paraula. Ara la nostra feina és que aquesta paraula no sigui mimètica, simplista, filla de l'estultícia d'aquest llarg somni. La majoria de nosaltres va néixer sota l'ègida franquista i potser no ens adonem prou bé fins a quin punt hàbits dictatorials, maneres d'ésser despòtiques, el menyspreu per la persona humana, poden haver estat arrelats educacionalment en el nostre tarannà privat i col·lectiu. La víctima és, en certa manera, filla del botxí, l'esclau de l'amo. I la lluita per l'alliberament no culmina amb la desaparició de l'amo, sinó amb la seva mort moral. I nosaltres no hem eliminat moralment l'educació rebuda.

Per això em va entristir veure com a cenacles universitaris, suposadament cultes, sorgien hàbits autoritaris i barroerament despòtics, fills de la degradació de quatre dècades. Les paraules semblaven ésser d'esquerres, les doctrines, les cites, tot el que deien. Però quedaven desqualificats perquè a la pràctica no demostraven l'impuls que fa que la humanitat avanci de manera esperançadora: el neguit constant per a trobar la veritat.

Mundo Diario, 16-2-1977

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/llibres>) .